

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῆντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρῖμα μὲ πονέντε.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνο μὲ φορά θά βγαίνη,
κι' ἔταν ἔγω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι.
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θά ἔχουμε τετῆρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβῆρια.
Γράμματα καὶ πληρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μὲς ἑστῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηός μας μὲ δεκάρα.
Κι' ἄς τὴν δίνῃ ὅποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Τοῦ Ἰουλίου δεκάτη τρίτη,
καθίνας γνώμας σοφὰς κηρύττει.

Ἑπτὰ πῶντος κι' ἑβδομῆντα... νέα χαύρα τῆς βουλῆς,
καὶ στηλιάρι μετὰ λύσσης καὶ δυνάμειος πολλῆς.

Τὰ ἐν Φιλιππουπόλει, ὅπου τὰ ξέρουν ὅλοι.

Ἰδοῦ! ἐξεπληρώθησαν οἱ φλογεροὶ μας πόθοι
καὶ μὲ τοῦ μίσους ἔμειναν οἱ Βούλγαροι τὴν λύσσαν...
λαμπρὰ ἱκανοποιήσεις καὶ ἀληθῆς ἐδόθη
ἑστὴν ἔθνικὴν σημαίαν μας τὴν καταπατηθεῖσαν.
Ἐζάρωσαν οἱ ἄτιμοι, ἐλούφαξαν οἱ σκύλοι,
καὶ δυσαρέσκειαν πολλὴν ἐξέφρασαν ἡ Πύλη.

Τὴν ἔθνικὴν σημαίαν μας στηλώσετε καὶ πάλιν,
καὶ ἂν μᾶς τὴν ἐξέσχισαν ἐκεῖνα τὰ γαιδούρια,
μὴν κάμνετε τὸ σχίσσιμο ὑπόθεσιν μεγάλην...
δὲν εἰμποροῦμε τάχατε νὰ κάμωμε καινούρια ;
Ἄγιο πανί, ἕνας σταυρός κι' ἕνα κοντάρι μόνον,
κι' ἰδοῦ σημαία πάραυτα τῶν ἔθνικῶν ἀγῶνων.

Σηκώστε τὸ μέτωπον λοιπὸν ὑπερηφάνως
καὶ πάλι μὲς ἑστὴ θήκη σας ἄς ἐμῆ τὸ σπαθί·
δὲν εἶναι παῖζε γέλασε ὁ κραταιὸς Σουλτάνος
δι' ὅσα μᾶς συνέβησαν νὰ δυσαιεστηθῆ.
Τοιαύτη δυσαρέσκεια νὰ γίνῃ κι' εἰς ἐκεῖνον
κανεὶς δὲν ἐπερίμενει ἐξ ὅλων τῶν Ἑλλήνων.

Γιὰ τέτοια πράγματα μικρὰ μὴ βάζετε μαράζι,
ἡ τόση δυσαρέσκεια τὸ πᾶν θά διορθώσῃ,
κι' ἂν ἐρριψῆν οἱ Βούλγαροι τὰ σύμβολα γιὰ χάρι,
ὁ Ἕλλην Πρόξενος θαρρῶ ἔμπορεῖ νὰ τὰ σηκώσῃ.
Τὰ πάντα διορθῶνται τοῦ χρόνου προϊόντος,
καὶ μὲ τὴν λήθην σβύνονται τὰ αἴσχη τοῦ παρόντος.

ὦ! εἶθε, εἶθε πάντοτε οἱ Βούλγαροι νὰ σχίζουν
τὴν ἔθνικὴν σημαίαν μας ἐν ὕμνεις καὶ ὄργανοις,
νὰ μᾶς κτυποῦν κατάμουτρα καὶ ὄλα μᾶς νὰ βρίζουν,
νὰ στέλλῃ διακοίνωσιν μακρὰν ὁ Δεληγιάννης,
κατὰ Βουλγάρων ἐξαλλος ὁ Ἕλλην νὰ φωνάζῃ,
κι' ἡ Πύλη δυσαρέσκειαν κατόπιν νὰ ἐκφράζῃ.

Καὶ τάχα τί ἐπάθαμεν εἰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον,
ὅταν ἐμπρὸς ἑλληνικῆς καὶ ξένης κοινωνίας
διὰ τὸν πρέσβην Νικολσων οἱ παῖδες τῶν Ἑλλήνων
τὸν ὕμνον ἐπαιάνισαν τῆς φίλης Βρετανίας ;
Οὐδ' ὁ προὔπολογισμὸς τοῦ κράτους ἠλαττώθη,
οὐδὲ τὸ ἰσοζύγιον μὲ τοῦτο κατωρθώθη.

Ἐ! παῦσε πιά, Πρωθυπουργέ, νὰ κόβῃς καὶ νὰ ράφῃς,
ἄς παύσουν τὰ Συμβούλια, οἱ λόγοι κι' ἡ βοή...
Τοιαύτη δυσαρέσκεια δυνάμειος τοιαύτης
καὶ ποῖον αἴσχος ἔθνικόν δὲν ἱκανοποιεῖ ;
Τὶς Βούλγαρος τὰ ὄπλα του ἀμίσως δὲν θά ρίψῃ
κι' ἐνώπιον τοῦ Ἕλληνοσ ἀύχαινα δὲν θά κύψῃ ;

ὦ! μὴ φοβῆσθε, Βούλγαροι, Ἑβραῖοις τοκογλύφοις,
τὰ σύμβολά των ρίπτετε ἐν μέσῳ τῶν ὁδῶν,
κτυπάτε τοὺς διὰ χειρὸς καὶ μάστιγος καὶ ξίφους,
καὶ ὕστερα ζητήσετε, ἂν θέλετε, παρδόν...
Ὀλίγη δυσαρέσκεια τοῦ κραταιοῦ Σουλτάνου
εἶν' εὐγενῆς ἐκδίκησις λαοῦ ὑπερηφάνου.

